

Hồi 60

Mã Quân Vũ Bị Hàm Đan

B

ạch Vân Phi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Các người chia ra đi tìm tiểu thơ về ngay, nói rằng ta muốn gặp nàng.

Bốn tỳ nữ nhìn nhau nhưng vẫn đứng yên không đi.

Bạch Vân Phi tức giận, trợn mắt quát:

- Ta muốn các người chia ra đi tìm tiểu thơ của các người về đây, có nghe không?

Tỳ nữ lớn tuổi nhất đáp:

- Tiểu thơ đã dặn chúng tôi, nếu gặp được người trộm Qui Nguyên Mật Tập thì bắt trói lại, sau đó dẫn đến cho tiểu thơ.

Bạch Vân Phi thấy bốn cô gái này không chịu theo lời mình khiến nàng giận tới tái mặt, vừa định quát tháo lên, chợt nghe Quân Vũ thở dài nói:

- Bạch tỷ tỷ! Xin tỷ đừng giận, việc này không trách được họ. Vì có lệnh của tiểu thơ thì làm sao họ dám tự tiện hành động?

Bốn tỳ nữ thấy Mã Quân Vũ giúp họ biện hộ, khiến cả bốn người đều nhìn nhau cười.

Nên nhớ bốn người tỳ nữ này đều sinh trưởng trong rừng sâu núi rộng, đối với sự đời không hiểu biết gì mấy. Họ không có cơ tâm và kinh nghiệm, nên đau khổ vui sướng đều tỏ ra ngoài rõ rệt.

Bạch Vân Phi ngẫm nghĩ nói:

- Tiểu Điệp hình như đối với Vũ ca có thành kiến rất sâu. Tôi tuy biết huynh không đến nỗi lấy Qui Nguyên Mật Tập, nhưng không lý nàng đặt điều nói láo. Bộ thần công võ học này, những người trong võ lâm đều hằng mơ ước vọng tưởng. Bất cứ rơi vào tay ai cũng khó mà qui hoàn nguyên vẹn. Nàng đã nghi cho huynh lấy Qui Nguyên Mật Tập, mà huynh không có bằng cớ nào để biện luận thì thật khó đánh tan mối nghi ngờ của nàng.

Mã Quân Vũ vừa bực mình vừa chán nản, nói:

- Nếu tôi không chịu gặp Tiểu Điệp, e lòng nghi ngờ của nàng càng tăng thêm.

Chàng ngừng một lát rồi tiếp:

- À! Bạch tỷ tỷ! Khi này tôi và Tô huynh núp trong một động núi cách đây mười mấy dặm xa, rình nghe được các cao thủ trên giang hồ tụ tập ở cận Đông và đến ranh giới Bạch

Vân Hiệp. Chỉ sợ mấy đồi núi và hang sâu chung quanh vùng đất của chúng ta đã bị bọn họ phục kích sẵn sàng rồi. Những người này đều là sư tôn các môn phái, chúng ta phải tìm cách gì đối phó sớm mới được.

Bạch Vân Phi nói:

- Tôi cũng đã nghĩ có ngày chín đại môn phái trên võ lâm và Thiên Long Bang sẽ cho hết cao thủ đến Bạch Vân Hiệp đảo loạn, nhưng không ngờ họ lại đến sớm như vậy.

Lam Tiểu Điệp khi lên đây, giữa đường bị cướp, bí mật của Qui Nguyên Mật Tập đã bị tiết lộ rồi. Lúc đó Tiểu Điệp chưa biết thân mình mang đầy võ học tuyệt luân vô địch thế gian mà cũng không ngờ đến mấy quyển sách mỏng đó làm cho võ lâm nhiều phen điên loạn. Họ đã tìm cả trăm năm, biết bao thịt tan máu đổ. Lớp này ngã xuống lớp khác mọc lên, cứ thế mãi đến nay vẫn còn hăng say tìm kiếm như một kẻ cuồng tín.

Thế mà nàng không giữ gìn cẩn thận kín đáo, bị người trên gian hồ phát hiện.

Lam Tiểu Điệp có bốn cô tỳ nữ theo hầu, võ công đều khá lắm, nhưng cả năm đều không hiểu chút tình đời, kinh nghiệm giao thiệp trên giang hồ chưa có.

Người ta chỉ dùng một chút mưu mô thì cả cô chủ lẫn người hầu rơi vào cạm bẫy như chơi. Nếu không có sự phụ của Bạch Vân Phi là Lam Hải Bình kịp thời ra tay thì quyển Qui Nguyên Mật Tập đã bị người ta cướp từ sớm rồi.

Bốn cô gái cứ thấy Bạch Vân Phi và Mã Quân Vũ cứ đứng nói chuyện mãi, họ bức dọc tỏ ý thúc giục. Một nàng nói với Quân Vũ:

- Người nói chuyện có giữ lời hứa chẳng? Đã nói là tự đi gặp mặt tiểu thư chúng tôi, tại sao mãi tới giờ vẫn chưa chịu đi?

Bạch Vân Phi mím môi hằn học:

- Đi! Được rồi, tôi đi cùng với Vũ huynh!

Mã Quân Vũ lắc đầu nói:

- Bây giờ quanh đây đều là cường địch, đang chuẩn bị giết nhau. Tỷ tuy võ công tuyệt thế, nhưng địch thủ không phải tay thường. Chúng ta ít người thế yếu, trừ tỷ ra, những người khác đều không phải là đối thủ của địch. Vậy trước khi chưa gặp địch, tỷ phải chuẩn bị trước mới được.

Bạch Vân Phi chưa kịp trả lời, Quân Vũ lại tiếp:

- Tôi hiểu tỷ tỷ muốn cùng đi với tôi vì sợ cô gái họ Lam ra tay sát hại tôi. Nhưng làm như vậy, Tiểu Điệp càng tăng sự nghi ngờ cho tôi. Lấy võ công mà nói, nếu nàng có tâm sát hại tôi thật là một điều rất dễ, chỉ trừ khi nào có tỷ ở bên tôi thì nàng mới nhân nhượng. Tuy nhiên, tỷ không thể suốt đời ở bên tôi mãi. Tôi tự biết tôi không trộm Qui Nguyên Mật Tập

nên chẳng sợ gì cả. Hơn nữa Bạch Vân Hiệp đã sa vào vòng vây của địch, tình thế biến chuyển rất mau lẹ, tỷ đừng bỏ phí thì giờ mà nên sắp đặt cho sớm là tốt hơn.

Bốn tỳ nữ vây quanh hai người đợi lâu quá, tuy chưa ra mặt thúc giục Mã Quân Vũ nữa, nhưng trong khoé mắt họ đã hiện ra vẻ quái dị phi thường.

Bạch Vân Phi thở dài nói:

- Vũ huynh nói không sai! Nếu nàng có tâm muốn sát hại huynh, thì dầu có đề phòng cũng vô ích. Nàng chịu nghe lời tôi chẳng qua là vì tuân theo di ngôn của bảo mẫu. Nếu nói về mặt võ công, quả thật tôi không bì với nàng được.

Mã Quân Vũ thản nhiên cười nói:

- Vậy thì tỷ tỷ đừng phí thời giờ nữa, cứ để tôi đi một mình thì tốt hơn.

Đôi mắt Bạch Vân Phi chứa đầy lo lắng, nàng dịu dàng nói:

- Tiểu Điệp đã có thành kiến với Vũ huynh, bây giờ đến gặp nàng, tốt nhất là huynh nên nhẫn nhịn một chút.

Mã Quân Vũ gật đầu mỉm cười nói:

- Tiểu Điệp đã có ơn cứu mạng tôi, miễn là đừng sỉ nhục tôi quá sức, dĩ nhiên tôi phải nhẫn nhịn chứ.

Bạch Vân Phi hơi biến sắc mặt nói:

- Dầu nàng hơi nặng lời cũng mong Vũ huynh bỏ qua.

Nàng nói câu ấy là có ý sợ Tiểu Điệp dùng lời nặng với Mã Quân Vũ và hậu quả sẽ nguy hại cho tánh mạng chàng.

Nhưng sự thật chưa xảy ra mà Mã Quân Vũ đã trợn mắt nói:

- Trai anh hùng chịu chết không chịu nhục! Sự sanh tử không đáng kể! Nhịn nhục mà sống thì thà chết còn hơn.

Tính cương cường của Mã Quân Vũ khiến Bạch Vân Phi biến thành mềm dịu, lòng nàng đầy đau xót. Nàng như không biết có bốn tỳ nữ đứng đó, nhỏ nhẹ nói Mã Quân Vũ:

- Tuy Vũ huynh không kể đến thân mình, nhưng chẳng lẽ Vũ huynh không vì Loan muội mà chịu nhịn tí sao? Vũ huynh nên nhớ rằng từ khi huynh bị thương, Loan muội hoang mang sầu khổ. Huynh thử nghĩ xem một khi mình chết đi, Loan muội còn có thể sống được nữa chăng?

Mã Quân Vũ mỉm cười:

- Tỷ tỷ đừng vì tôi mà lo âu quá! Tôi nghĩ Lam cô nương đó, trước khi chưa hỏi rõ sự tình thì cũng không đến nổi ra tay sát hại tôi đâu. Hơn nữa thế nào nàng ấy cũng nể mặt tỷ. Tôi chỉ cần ăn nói minh bạch, đừng chọc giận nàng thì tin chắc chả có gì nguy hiểm.

Bạch Vân Phi than dài một tiếng, nói:

- Vũ huynh biết trọng lấy thân thì tôi mới yên tâm được. Tiểu Diệp tuy có thành kiến với huynh, nhưng bản tánh rất hiền lành, xử sự minh bạch, quyết nàng không bội chộp giết huynh. Tôi chỉ lo tính tình cao ngạo của huynh. Vì trong tâm nàng nghi lầm cho Vũ huynh thì chỉ một câu không hợp nhau, đã có thể xảy ra hối tiếc rồi.

Nàng ngưng một lúc, nhỏ tiếng nói:

- Vừa rồi Vũ huynh bị thương nặng, trong suốt thời gian huynh bất tỉnh hai mươi mấy ngày, Loan muội muội luôn canh giữ một bên, trông muội ấy ngơ ngơ ngác ngác, ít ăn biếng nói, thật thảm thương! Ôi! Nỗi khổ tâm và tình lưu luyến của Loan muội cũng đủ...

Bạch Vân Phi vừa nói đến đây, bỗng có tiếng kêu thảm từ xa đưa đến, âm thanh vang dội trên vách đá, kéo dài một lúc thật lâu gián đoạn lời của Bạch Vân Phi.

Mã Wuân Vũ liền nói:

- Sợ cừu địch đã đến ngoài Bạch Vân Hiệp rồi. Vậy tở tở nên lo đi sắp đặt mọi việc để chuẩn bị trước, kéo địch sát đến nơi thì trở tay không kịp!

Bạch Vân Phi gật đầu nói:

- Vũ huynh gặp được Tiểu Diệp nhờ bảo nàng về sớm.

Dứt lời Bạch Vân Phi nhảy vun vút mất dạng.

Mã Quân Vũ nhìn sau lưng Bạch Vân Phi thở ra một hơi thật dài. Chàng quay lại liếc nhìn mấy tỳ nữ mỉm cười nói:

- Lam cô nương bây giờ ở đâu? Phiền các cô nương dẫn đường.

Bốn cô đó nhìn nhau, lẳng lặng chia hai người trước hai người sau kèm Mã Quân Vũ đi giữa. Cả năm người trèo lên cánh núi bên trái.

Năm người băng qua ngọn núi đó thì đến một trũng đất bằng rộng độ nửa mẫu, mọc đầy cỏ xanh mơn mớn, giữa có có hai cổ tùng cao rậm.

Mã Quân Vũ nhìn xuống thấy Lam Tiểu Diệp mặc áo trắng, vai choàng khăn màu nước biển, ôm cây đàn tỳ bà vào lòng. Nàng ngồi dựa vào gốc cây tùng, đang ngẩng mặt nhìn mây lơ lửng trên vòm trời, thần thái như đắm chiêu, suy nghĩ một việc gì.

Khi còn cách mấy trượng. Lam Tiểu Diệp như nghe tiếng chân, quay đầu lại nhìn Mã Quân Vũ và bốn tỳ nữ, mắt hơi sếch lên, rồi im lặng quay đầu qua nơi khác.

Lúc năm người còn cách Tiểu Diệp độ ba thước, một tỳ nữ lớn tuổi đứng bên trái, cúi mình nói:

- Người ấy tự nguyện đi cùng chúng tôi đến gặp tiểu thư, cho nên không có trối.

Tiểu Điệp chậm chậm quay mặt qua, đôi mắt lộ vẻ tức giận, nhú mày nhìn Mã Quân Vũ một cách khinh khi, nói:

- Ta đã biết từ sớm, người không phải là người tốt. Bây giờ sự thật chứng minh lời ta nói có sai đâu!

Mã Quân Vũ hơi cúi đầu, điềm nhiên cười nói:

- Cô nương đã có ân cứu mạng tôi, Mã Quân Vũ này không dám lấy lời cãi vã. Nhưng cô nương cho biết tội lỗi của tôi để tôi chịu tội?

Lam Tiểu Điệp cười nhạt nói:

- Người trộm mất Qui Nguyên Mật Tập của ta còn chưa phải là tội sao?

Mã Quân Vũ bình tĩnh đáp:

- Trừ ra lúc ở trên thuyền đi Gia Định, tôi vô tình thấy Qui Nguyên Mật Tập một lần, rồi thì từ đó đến nay tôi chưa hề thấy qua lần thứ hai. Còn nếu bảo rằng tôi lấy trộm cuốn kỳ thư ấy, Mã Quân Vũ tôi không đến nỗi có hành động đê hèn như thế.

Lam Tiểu Điệp gằn giọng nói:

- Trong phòng Đại tỷ ta chỉ có ba người chúng ta, nếu không phải là người, chẳng lẽ tôi nói láo sao?

Mã Quân Vũ sức nhớ khi Tô Hùng đã rời khỏi phòng của Bạch Vân Phi rồi lại mượn cớ trở vào. Chàng ngẫm nghĩ, nói:

- Xin lỗi cô nương, có phải cô nương để Qui Nguyên Mật Tập ở trên giường lúc chữa bệnh cho tôi trong thạch thất không?

Lam Tiểu Điệp nghe đến hai tiếng chữa bệnh mặt nàng đỏ hồng, hơi có chút e thẹn, nên chỉ khẽ gật đầu, “ừ” một tiếng nhỏ.

Mã Quân Vũ neho mày, ngẫm nghĩ một chút, chột vồ tay cái bóp, rồi lẩm bẩm:

- Nếu như vậy rất có thể là hấn!

Lam Tiểu Điệp chớp chớp mắt hỏi ngay:

- Ai! Phải chăng người nói Đại tỷ tỷ ta?

Mã Quân Vũ đang muốn nói là Tô Hùng, hốt nhiên nghĩ lại, thầm nhủ:

“Có phải Tô Hùng trộm hay không, bây giờ chưa biết chắc. Trước khi chưa rõ sự tình ta đâu có thể ngang nhiên mà kết tội cho người ta?”

Ý niệm đó lập tức ngưng lại lời nói của chàng đang muốn nói ra. Nhưng nhất thời chàng lại không tìm ra lời thích hợp mà trả lời.

Lam Tiểu Diệp thấy chàng đứng đờ ra đó, không trả lời câu hỏi của mình, nên tức giận hét lên một tiếng, nói:

- Đại tỷ tỷ của tôi là người tôn quý vô cùng, đâu có thể trộm cướp Qui Nguyên Mật Tập. Người xấu xa quá! Đại tỷ tỷ tử tế như thế mà người còn hoài nghi tỷ ấy ư? Nếu không phải vì Đại tỷ tỷ, ta đâu để ý đến mạng sống của người? Ta biết người muốn gây cho ta và Đại tỷ tỷ vào vòng xích mích, để người đứng ngoài thao túng. Ta đâu có ngốc nghếch như thế để mắc lừa người.

Mã Quân Vũ nhăn mặt khó chịu nói:

- Tôi đã nghĩ ra một người có thể đã trộm Qui Nguyên Mật Tập của cô nương. Nhưng trước khi có chứng cứ tôi không muốn kết tội cho người ta. Nếu cô nương tin được tôi, xin cho kỳ hạn trong ba ngày, tôi nhất định giúp cô nương tìm ra thủ phạm.

Lam Tiểu Diệp nhặt nhẹ đáp:

- Hừ! Người đừng giả quỷ trước mặt ta! Ta cho người thời hạn ấy để người thông thả mà tẩu thoát, tìm chỗ vắng vẻ, tập luyện võ công ghi trong cuốn kỳ thư ấy ư? Trời đất mênh mông chúng ta biết đâu mà tìm người.

Mã Quân Vũ cảm thấy như một cái gì dâng lên chặn nghẹn ở cổ, chàng cố gắng nuốt ực một cái, nói:

- Nói như vậy là cô nương nhất định nghi cho tôi lấy trộm Qui Nguyên Mật Tập rồi chẳng?

Đôi mắt của Tiểu Diệp nhìn chằm chập vào mặt Mã Quân Vũ như soi mói, khinh miệt. Nàng nói:

- Chắc chắn như vậy rồi! Trong nhà đá chỉ có ba chúng ta. Ta quyết định không phải Đại tỷ tỷ lấy, và ta cũng không tự nhiên vu cáo. Hơn nữa Qui Nguyên Mật Tập lại để trên giường của Đại tỷ tỷ. Khi ta sức nhớ trở về thì mấy quyển sách ấy đã không cánh mà bay đâu mất. Còn người cũng không có trong nhà đá. Vậy thời gian đó người đi đâu?

Mã Quân Vũ vừa há miệng định trả lời thì Tiểu Diệp lại giành nói tiếp:

- Nhất là người thấy trong nhà đá không còn ai nữa, nên lấy Qui Nguyên Mật Tập chạy ra ngoài tìm chỗ kín đáo cất giấu.

Cô tỳ nữ nhỏ nhất đột nhiên chen lời nói:

- Khi chúng tôi đi tìm thì gặp người này đang đứng nói chuyện với Bạch cô nương.

Lam Tiểu Diệp quắc mắt nhìn người tỳ nữ đó một cái rồi nói:

- Bây giờ Đại tỷ tỷ chưa biết hấn là người xấu nên nói chuyện với hấn, nhưng khi biết rồi thì tỷ ấy sẽ bỏ rơi ngay!

Mã Quân Vũ nở nụ cười đau khổ, nói:

- Cô nương một hai cũng bảo tôi là người trộm cướp, thật làm cho tôi có miệng mà không cãi được. Cái mạng tôi còn sống là do cô nương, giờ không minh oan được thì xin trả lại cái mạng này cho cô nương.

Lam Tiểu Diệp vẻ mặt im lìm, nhìn Mã Quân Vũ rồi chậm chậm nói:

- Người tuy không phải là người tốt, nhưng vì là bạn của Đại tỷ tỷ ta, vì nể tỷ ấy, nên ta không muốn lấy mạng của người làm gì

Bỗng nàng thở dài nói tiếp:

- Vì Qui Nguyên Mật Tập là di vật của mẫu thân ta. Hơn nữa võ công ghi chép trong đó đều là những võ học tuyệt thế. Nếu bị người tốt trộm đi cũng không sao, nhưng nếu rơi vào tay một người xấu như người, chắc phải gây nhiều việc không hay, di hại cho đời. Cho nên ta không thể không thu hồi trở lại.

Mã Quân Vũ chua chát, nói:

- Cô nương định ninh là tôi lấy quyển kỳ thư ấy, lại sợ tôi học được võ công ghi chép trong đó, gây sóng gió cho võ lâm. Điều này thật khó giải thích. Chuyện đã như thế này, tôi xin bày cho cô một cách đề phòng.

Lam Tiểu Diệp ngạc nhiên hỏi:

- Người bày cho ta cách đề phòng sao?

Mã Quân Vũ cắn răng, gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nếu nói về võ công, cô nương chỉ cần ra tay là có thể lấy mạng tôi! Khi tôi đã chết rồi, như vậy là khỏi lo về sau nữa?

Lam Tiểu Diệp nói:

- Cách đó tôi cũng có nghĩ qua, nhưng tôi sợ sau khi giết người rồi thì Đại tỷ tỷ ta tức giận!

Mã Quân Vũ nhún vai, thầm nhủ:

“Bây giờ nàng nghi ngờ ta mà ta không có miệng lưỡi giải thích được nữa. Như thế nếu nàng không tìm ra Qui Nguyên Mật Tập thì quyết chẳng bỏ qua. Ta để cho một cô gái làm nhục thà chết còn hơn.”

Chàng lạnh lùng nói:

- Nếu cô nương sợ bị Bạch cô nương trách cứ không dám ra tay thì tôi chỉ phải tự tận để chứng tỏ cái lòng chân chính của tôi!

Nói xong chàng quay mình, chậm chân bước đi. Bốn tỷ nữ không chờ chủ ra lệnh, tự tiện bao vây Mã Quân Vũ, phòng giữ vì sợ chàng tẩu thoát.

Mã Quân Vũ lẳng lẳng bước đi, bốn tỳ nữ vẫn xê dần vòng vây theo.

Đi được độ năm chục thước, chàng ngừng lại đảo mắt nhìn mấy tỳ nữ, nhếch mép cười một cách bức dọc, chua chát. Chàng nghiêm giọng nói:

- Các cô xê ra một chút có được không? Ai bỏ chạy đâu mà làm thế!

Bốn tỳ nữ lẳng lẳng lùi ra sau mấy bước.

Mã Quân Vũ ngẩng mặt nhìn trời.

Bầu trời râm râm, những ánh mây đi dịch một cách mệt nhọc. Một vài cánh chim rừng lướt qua.

Lòng chàng đau xót như đứt từng khúc ruột. Công ơn nuôi dưỡng như trời bể của cha mẹ, những nhọc nhằn của sư phụ đã cố tâm truyền dạy mười mấy năm trường, còn bao nhiêu ân chưa báo đáp, bao nhiêu oán chưa đòi. Giờ phải chịu hàm oan mà không tỏ rõ được, nhục nhã, đau đớn ê chề.

Chàng quá phần uất lắm lắm:

“Không! Ta đường hoàng là một chàng trai, không thể đứng trước một cô gái mà khóc lóc cầu xin.”

Mã quân Vũ hét lên một tiếng phần uất, đưa tay đánh mạnh vào huyệt Thiên Linh của chàng

Bỗng trong chớp mắt đó...

- Ái!!!

Rồi tiếp theo với giọng kinh hãi gọi giạt:

- Vũ ca.

Tay sắp bửa vào người, Mã Quân Vũ phải giật mình dừng lại, cánh tay mặt giờ lên như bị tê cứng.

Âm thanh của tiếng kêu ấy vang dội nghe thê thảm não nùng!

Mã Quân Vũ ngẩng mặt nhìn phía trước.

Từ trên đỉnh núi một bóng người con gái mặc áo trắng chạy thẳng xuống như bay. Gió thổi làn tóc dài phất phơ, chính là Lý Thanh Loan.

Nàng như điên cuồng, không biết sợ chết, dốc núi thẳng đứng mà cứ lao vun vút trông thật nguy hiểm.

Mã Quân Vũ bất giác rùng mình, toàn thân rợn óc, tim đập nhanh liên, đứng đờ ra như trời trồng.

Trong chớp mắt Lý Thanh Loan đã đến bên Mã Quân Vũ. Nàng giật mạnh tay chàng xuống, nói qua hơi thở dồn dập:

- Vũ ca ! Sao....

Nàng hình như muốn nói nhiều chuyện lắm, nhưng chỉ thốt được bấy nhiêu đó đã tắt nghẹn, nước mắt trào ra ràn rụa.

Hốt nhiên sau lưng hai người có tiếng than u buồn, tiếp đó một giọng nói vừa trách vừa thương yêu:

- Việc gì phải tự tận, làm cho Loan muội phải ra nông nổi thế?

Mã Quân Vũ nghe tiếng nói quen thuộc, nhưng không thể nhận ra là ai. Chàng quay mặt nhìn.

Chỉ thấy Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng, đầu bịt khăn trắng, mình mặc áo trắng, chân mang giày trắng, lại còn thêm cái khăn trắng bên ngoài. Toàn thân nàng một màu trắng như tuyết.

Mã Quân Vũ cau mày thâm nhủ:

“Không biết nàng có ai chết mà mặc bộ đồ trắng tang tóc này.”

Bây giờ Lý Thanh Loan đã hết thở dốc, liếc thấy Tô Phi Phụng đứng sau, lập tức tiến lại nắm tay vô hình nữ hiệp nói:

- Phụng tỷ! Tỷ đến núi Quát Thương này từ bao giờ? Ôi! Lâu quá, hôm nay chúng ta mới gặp mặt nhau!

Tô Phi Phụng siết chặt tay Lý Thanh Loan nói:

- Vũ huynh vì việc gì mà phải tự vận như vậy?

Khi nói, đôi mắt của Phi Phụng nhìn quanh.

Lý Thanh Loan lắc đầu nói:

- Vì chuyện gì muội cũng không rõ! Hình như là Lam cô nương nghi Vũ ca lấy trộm đồ gì của cô ấy.

Đôi mắt Lý Thanh Loan nhìn trân trối lên mặt Tiểu Điệp.

Lam tiểu Điệp như có vẻ giận dữ, song chưa phát hiện, từ từ đứng lên, thông thả bước đi.

Bốn tỷ nữ đang vây quanh Mã Quân Vũ thấy tiểu thơ của họ quay mình bỏ đi, nhưng vì chưa có lệnh gọi, nên không dám lui.

Tiểu Diệp chân bước nhẹ, hình như đi rất chậm nhưng kỳ thực lại rất nhanh. Khăn choàng màu nước biển bị gió thổi bay lượn. Trong chớp mắt, nàng khuất dạng sau một góc núi.

Bốn nàng tỳ nữ nhìn Tiểu Diệp rồi lại liếc chừng Mã Quân Vũ tỏ ra sốt ruột phân vân. Vì khi tiểu thơ của họ bỏ đi, chưa căn dặn họ phải đối phó với Mã Quân Vũ ra sao cả.

Đột nhiên có năm tiếng đàn, thanh âm dồn dập đưa đến. Bốn tỳ nữ vừa nghe đã cùng đồng loạt quay mình đi về hướng Tiểu Diệp lúc này. Trước khi đi cô tỳ nữ nhỏ tuổi nhất mỉm cười nói với Mã quân Vũ:

- Tiểu thơ chúng tôi nói vì nể tình Loan cô nương nên đồng ý cho người thực hiện điều kiện khi này mà người yêu cầu. Bây giờ người có thể tự do hành động.

Dứt lời cô tỳ nữ cũng cất bước theo ba cô kia.

Mã Quân Vũ nhìn bốn cô gái đi vun vút. Chàng thấy thân pháp họ so với lúc chàng gặp trước kia cách xa một trời một vực. Không biết vì sao trong thời gian ngắn ngủi mấy tháng mà họ lại có thể tiến bộ nhanh chóng như vậy.

Mã Quân Vũ có ngờ đâu khi Lam hải Bình lấy được viên nội đan Vạn Niên Hoả Qui cho Lam Tiểu Diệp, con gái ông uống thì thịt rùa lửa đó lại cho bốn tỳ nữ ăn. Vật nghìn năm đó giúp cho khinh công cả thầy lẫn tớ tăng lên gấp bội. Do đó, hôm nay họ đều có khinh công nhanh nhẹn đến làm cho Mã Quân Vũ không ngờ.

Hơn nữa trong mấy tháng ấy Tiểu Diệp đã chỉ dạy thêm võ công ghi trong Qui Nguyên Mật Tập cho bốn tỳ nữ. Vì vậy họ mới có được thân pháp dường ấy.

Mã Quân Vũ kinh ngạc, nghĩ mãi không ra, đứng đờ quên cả hai người bạn gái cũng đang trở mắt nhìn chàng.

Đột nhiên tiếng động từ sau phát ra.

Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan đồng giật mình quay lại. Tô Phi Phụng đang xé vụn mảnh khăn trắng bịt đầu, vức tung toé dưới đất.

Lý Thanh Loan lấy làm lạ, hỏi lớn:

- Phụng tỷ tỷ! Tỷ làm sao vậy?

Tô Phi Phụng mỉm cười buồn bã, nói:

- Tôi đang để tang một người, nhưng bây giờ người ta vẫn còn đang sống trên thế gian, bộ đồ này dĩ nhiên không phải lý nữa.

Lý Thanh Loan chẳng hiểu gì cả, song cũng mỉm cười. Mã Quân Vũ sức nhớ đến trận đấu chí tử tại Vạn Phật Tử, bất giác một luồng hơi lạnh chạy khắp mình. Chàng cảm thấy tự nhiên rợn óc.

Bỗng lại tiếp một giọng cười rờn rợn phát ra gần đó, âm thanh như kim châm vào tay mọi người. Mã Quân Vũ kéo giật Lý Thanh Loan ra sau ba bước.

Một bóng người từ trên cây tung xuống lao mình như chớp xẹt. Mã Quân Vũ vừa đứng vững thì người ấy đã đáp xuống một cách nhẹ nhàng.

Thì ra đó là Tô Hùng, chẳng biết chàng đã núp trên cây tùng ấy tự bao giờ?

Tô Phi Phụng đã rút kiếm trên vai ra thủ thế chuẩn bị, đến khi thấy rõ người mới xuống là Tô Hùng thì nàng mới bỏ kiếm vào vỏ.

Nàng lộ nét vui mừng nói:

- Thì ra là huynh!

Nàng tiếng lại gần Tô Hùng tiếp:

- Những ngày qua huynh bỏ đi đâu? Mọi người trông mong lo ngại quá chừng? Phụ thân cũng sốt ruột phải cho lệnh Hồng Kỳ phân cuộc chủ phái người đi tìm huynh.

Tô Hùng điềm nhiên cười nói:

- Những chuyện trải qua khó mà nói hết trong chốc lát, đợi khi khác huynh thuật lại cũng không trễ.

Chàng ngừng một chút rồi hỏi:

- Phụ thân có mạnh giỏi không?

Tô Phi Phụng cười đáp:

- Phụ thân rất mạnh khỏe.

Từ khi Tô Hùng bị Bạch Vân Phi dùng phép Thấu Cốt Đả Mạch đánh lén, thọ bệnh nằm liệt trong hang núi, may nhờ Huyền Thanh đạo trưởng giúp chàng sống lại huyết mạch, nhưng cũng không giải huyết được. Thế rồi không một lời cảm ơn, chàng lên ngựa chạy bay biến. Tính ra gần một năm rồi.

Tô Hùng mỉm cười nói:

- Thiên Long Bang chúng ta có sinh biến gì chăng?

Tô Phi Phụng lắc đầu đáp:

- Máy lão hoà thượng của Đại Giác Tự ở Kỳ Liên Sơn có náo loạn bang cuộc chúng ta một trận. Hai bên giao đấu kịch liệt, nhưng không hao tổn nhân mạng nào cả?

Tô Hùng chận ngay lời nói của Tô Phi Phụng gần giọng:

- Tahỏi mẫu thân có mạnh giỏi không?

Tô Phi Phụng vội đáp:

- Mẫu thân vẫn như xưa, ngày nào cũng tụng kinh niệm phật, không gặp ai cả! Ôi! Bây giờ thì muội cũng không được vào chỗ niệm kinh của bà nữa.

Tô Hùng trở mắt nhìn Phi Phụng hỏi:

- Song thân không có gì lạ, chẳng hiểu muội lại để tang cho ai?

Tô Phi Phụng giật mình ngẩn ngơ, nói:

- Ai nói muội để tang?

Tô Hùng cười khe khẽ, không cãi với Tô Phi Phụng, quay đầu nhìn Mã quân Vũ, nói:

- Mã huynh xem tính mạng như đùa bỡn. Nếu khi nãy Vũ huynh đánh thật vào Thiên Linh huyết, thì chết một cách không đáng.

Mã Quân Vũ nói:

- Vị cô nương đó có ơn cứu mạng tiểu đệ, nên tiểu đệ không thể chạm tay với nàng. Hơn nữa tiểu đệ lại không thể chịu được sự sỉ nhục, chỉ có cách tự tận mà thôi.

Tô Hùng nhìn Lý Thanh Loan và Phi Phụng thầm trách:

“Hai con quỷ này, tình cờ lại đến kịp lúc. Nếu chúng đến sau một bước thì khoả cho ta biết bao!”

Chàng càng suy nghĩ càng tiếc. Bất giác chàng phải thở dài.

Mã quân Vũ tưởng lầm Tô Hùng quan tâm đến mạng sống của mình, nên cười nói:

- Vị tiểu thư ấy nghi chắc cho đệ lấy trộm Qui Nguyên Mật Tập, nếu tiểu đệ không tự tận thì nàng cũng không buông tha.

Tô Hùng ẩn trên cây tùng đã nghe lén những lời vấn đáp của Mã Quân Vũ và Tiểu Điệp. Hắn đã tính toán xong mọi việc, nên không có gì lúng túng, chỉ cười nhạt nói:

- Đệ nghĩ rằng Qui Nguyên Mật Tập là kỳ thư trên thế gian này, đâu có thể để bầy bạ như thế. Đây là nàng cố ý nói xấu Mã huynh.

Mã Quân Vũ than một tiếng, nói:

- Nàng là một người rất hiền lành, thật thà, không đến nỗi bịa đặt để nói láo đâu.

Tô Hùng cười nhếch mép, nói:

- Nói như thế, quyển sách đó đúng là Mã huynh lấy cắp sao?

Mã Quân Vũ nói câu trên là có ý hỏi Tô Hùng, không ngờ Tô Hùng lạnh miệng ứng đáp làm cho chàng chẳng biết nói sao, đành đứng ngây ra.

Tô Hùng nhếch mép cười con mắt xảo trá nhìn Mã Quân Vũ với dáng nửa nghi nửa không.

Chẳng ngờ Tô Phi Phụng thật thà nói thẳng:

- Mã Quân Vũ là người ngay thẳng, đã nói không có lấy Qui Nguyên Mật Tập thì nhất định không rồi.

Tô Hùng cười nhạt, gằn giọng nói:

- Mã huynh không nói láo! Lam Tiểu Diệp không bịa đặt! Chẳng lẽ kỳ thư ấy do tôi lấy trộm sao?

Tô phi Phụng thản nhiên đáp:

- Muội nghĩ rằng huynh cũng không thể trộm được!

Tô Hùng giả bộ ngẫm nghĩ một lúc rồi vỗ tay cái bốp, nét mặt hớn hở như vừa khám phá ra chuyện gì. Chàng tươi cười nói với Mã Quân Vũ:

- Mã huynh! Bọn cao thủ đang tập trung ở ngoài bạch Vân Hiệp rất đông, tưởng rằng chúng nó cũng có thể ra tay trộm cướp lắm chứ? Lam Tiểu Diệp tuy võ công tài giỏi, nhưng theo đệ thấy hình như không phải là người từng trải giang hồ. Vì thế hẳn đã sơ ý để người khác trộm đi rồi.

Mã Quân Vũ định nói, đột nhiên nghe tiếng chân.

Mọi người đều quay lại nhìn.

Hai chàng trai mặc đồ đen, đang khiêng cái kiệu từ xa đi đến rất nhanh

Tô Hùng ồ lên một tiếng, nói:

- Mặc thúc thúc cũng đến kìa!

Cái kiệu đến kế mọi người thì đứng lại.

Mã Quân Vũ nhìn vào trong kiệu thấy một lão già, mình mặc áo xanh nước biển, trên đầu chỉ còn một chỏm tóc vàng hoe bới cuốn lại. Mặt ông vàng như nghệ, khuôn mặt lõm sâu, nhưng đôi mắt sáng quắc, biểu lộ một người có nội công thâm hậu.

Tô Hùng và Tô Phi Phụng cùng cúi mình chào người đó.

Lão già trong kiệu cất tiếng khàn khàn như ho, nói:

- Hai cháu đến trước, không biết đã thăm dò thế địch ở chung quanh Bạch Vân Hiệp này chưa?

Tô Hùng cười nói:

- Tiểu đệ vô tình biết được một tin là ba phái Hoa Sơn, Điểm Thương và Tuyết Sơn đã liên kết đối phó với bốn bang. Chúng muốn ngay từ bây giờ đến sáng hôm sau, sẽ phá huỷ hết các hầm bí mật của chúng ta.

Lão già hét lên một tiếng, nói:

- Bọn chúng vẫn còn muốn lôi thôi! Hôm nay ta đến đây, phải cho chúng nó biết tay mới được

Lời nói thật cao ngạo. Mã Quân Vũ nghe đến biến cả sắc mặt.

Tô Hùng nhìn lão già đó cười nói:

- Hoa Sơn, Tuyết Sơn và Điểm Thương, ba phái liên kết thực lực rất mạnh. Sự thúc một mình không đánh bại chúng được đâu! Không biết phụ thân tiệu diệt đã đến chưa?

Lão già há miệng cười to, nói:

- Từ khi lão nhập vào Thiên Long Bang rồi thì ẩn cư mãi trong hang sâu đã hai chục năm nay. Có lẽ võ lâm hôm nay quên mất lão rồi.

Nói đến đây đột nhiên lão ngưng lại, mắt nhìn chăm chú vào một tảng đá to cách mấy trượng xa, quạt lớn hỏi:

- Ai mà lấp ló đó? Nếu không chịu đi ra thì đừng trách lão ra tay nhé!

Chỉ nghe chuỗi cười ha hả, từ sau tảng đá một bóng người vút ra. Chính là vị Chương Môn phái Hoa Sơn Đỗ Duy Sinh.

Mã Quân Vũ thấy lão già cụt tay, cụt chân ấy, đang nói chuyện mà tai mắt vẫn linh mẫn vô cùng, lòng phục thâm:

“Hèn chi lão chẳng có thái độ cuồng vọng như vậy!”

Đỗ Duy Sinh tay cầm gậy trúc, đứng sừng sững trên tảng đá. Vừa thấy lão già trong kiệu, hốt nhiên tiếng cười lão ngưng, thần sắc lão trở nên nghiêm trọng.

Bỗng một bóng người phi vút lên không, gió đánh phần phật.

Thì ra đó là lão già ngồi trong kiệu.

Mã Quân Vũ thấy lão già hành động như thế, bất giác thương hại, thâm nhủ:

“Trông lão già tàn tật mà vẫn còn tính nóng như lửa. Đỗ Duy Sinh công lực rất thâm hậu, nếu chạm tay e lão già này phải chịu thiệt mất!”

--- oOo ---